

Ob zaključnem govoru javnega tožila je ta prečital nekoliko resolucij iz krajev, kjer se je zadrževala in kjer je morala ter ropala banda, ki so bile prejete med razpravo kot n. pr. iz Sel, Ptujске gore, Zetla, Hajdine itd. in v katerih je izražena zahteva delovnih ljudi in njihovih političnih ter upravnih predstavnikov, da se člani tolpe najstrožje kaznujejo.

Zaključne obrambne govore so imeli branilci, obtoženci pa so poedinično izrazili prošnjo za milostno sodbo.

Okržno sodišče je izreklo pravično kazen.

Sodba

23. II. popoldne je po ploskanju množice bila objavljena sodba nad obtoženci, in sicer so obsojeni:

Odosotni Koren Ivan na smrtno kazen z obsejanjem ter trajno izgubo državljanstva; Ules Milan, Turk Franc ter Toplak Ludvik na smrtno kazen z ustrelništvom in trajno izgubo državljanstva;

Tomanič Franc na 10 let prisilnega dela z odvzemanjem prostosti, 5 letno izgubo državljanstva in zaplenitev premoženja z zakonom omejitvijo;

Tomanič Angela na 20 let prisilnega dela z odvzemanjem prostosti in 5 letno izgubo državljanstva;

Tomanič Neža na 20 let prisilnega dela z odvzemanjem prostosti in 5 letno izgubo državljanstva;

Planinšek Franc na 13 let prisilnega dela z odvzemanjem prostosti, 5 letno izgubo državljanstva in prepoved opravljanja duhovniškega poklica za dobo petih let;

Kajzersberger Ivan na 10 let prisilnega dela z odvzemanjem prostosti, 5 letno izgubo državljanstva, pravic ter zaplenbo premoženja z zakonom omejitvijo;

Burjan Roza na 15 let prisilnega dela, petletno izgubo državljanstva, pravic ter zaplenitev premoženja z zakonom omejitvijo;

Skuhala Vekoslav na 6 let prisilnega dela z odvzemanjem prostosti, 2 letno izgubo državljanstva in prepoved opravljanja duhovniškega poklica za dobo dveh let;

Pečnik Franc na 5 let prisilnega dela z odvzemanjem prostosti in zaplenitev premoženja z zakonom omejitvijo;

Požgan Alojz na 5 let prisilnega dela z odvzemanjem prostosti in zaplenbo premoženja z zakonom omejitvijo;

Osenjak Neža na 8 let prisilnega dela, 2 letno izgubo državljanstva, pravic;

Turnšek Janez na 5 let 6 mesecev prisilnega dela z odvzemanjem prostosti;

Jerenco Martin na 5 let prisilnega dela in zaplenbo premoženja z zakonom omejitvijo;

Koren Marija na 7 let prisilnega dela z odvzemanjem prostosti;

Po objavi sodb je prisotna množica s ploskanjem dala svoje pritrdilo na sodbo.

S to sodbo je naše delovno ljudstvo ponovno dokazalo vsem, ki poskušajo rušiti napore social. graditve, da se je iz njegovih vrst sam izločil za dolgo dobo let tisti del naše družbe, ki ni znal ceniti, kaj je svoboda in demokracija v FLRJ in da so s krvjo plačane pridobitve, ki si jih ljudstvo ne pusti jemati niti od zunanjih, še manj od notranjih sovražnikov social. družbenega reda.

Odbornice AFŽ na sektorski konferenci pri Vidu

Vid, februarja 1949. Na sektorski konferenci AFŽ smo odbornice AFŽ napovedale tekmovanje AFŽ-odbora Dravinjski vrh. Tekmovale bomo z izvedbo in udeležbo bračnih krožkov, z izvedbo nabiralne akcije za šolsko kuhinjo in s povečanjem števila naročnic »Kmečke žene«.

Istovčasno so napovedale odbornice AFŽ tekmovanje AFŽ-odbora Pobrežje v gornjih točkah, zraven tega pa še v odkupu fižola, jajc, bučnic in sončničnega semenja.

Vsi AFŽ-odbori našega sektorja bodo izvedli akademijo za 8. marec s programom pri Vidu.

Od svojih mater in starih ljudi smo se navadile praznovati spomin na žene iz davne verske zgodovine, s praznovanjem na dan 8. marca pa bomo izrazile svoje zadovoljstvo, da lahko praznujemo dan, ko žive junakinje našega časa; poštene matere, delavke, kmečke žene in intelektualke z roko v roki ustvarjajo pogoje za srečno življenje naših otrok in izpolnjujemo naloge želj in načrtov nešteti žen, ki so v minulih vojnih morale za našo svobodo padli pod zločinskimi udarci fašističnih morilcev.

V Grajeni smo začeli z delom

Grajena, februarja 1949. Na svečnico je bil lep sončni dan. V novo ustanovljeni Kmetijsko-obdelovalni zadrugi na Grajeni tega dneva nismo praznovali. Za nas so se začeli dnevi zadrugskega dela, praznovali pa bomo, ko bo naše delo rodilo sadove. Tudi v Ptujju so vsi delali.

Na ta dan nam je bil obljubljen traktor, s katerim bi prevažali iz ptujске klavnice na naše njive gnoj. Nakladat smo šli 4 člani zadruge. Z nami je bil tudi 15-letni Kunstekov Pepek. Težkega nakladalnega in umazanega dela se ni

Planski napor so nespravljlivi z nedelovnimi funkcionarji

Rogoznica, febr. 1949. Redne seje našega KLO smo se udeležile tudi predstavnice množičnih organizacij. Skupno s funkcionarji KLO nas je bilo zbranih 7 žensk in 10 moških.

Da se ne bi mogel lanskoletni pojav nedelavnosti poediničnih odbornikov v KLO uveljaviti tudi letos, smo se pridružile predsednikovi ostril kritiki nedelavnosti v odboru. S tem se zavlačuje celotni upravni aparat, na drugi strani pa je onemogočeno našim ljudem, da bi našli v ljudski oblasti svojega zaščitnika.

Primer neagilnega odbornika KLO je bil pri nas Vinko Brenčič. Preziral je zaupanje naših volivcev, potom katerega je prišel v KLO. Nalogo za nalogo je odklanjal. Tudi tečaja poročevalcev za komunalno gospodarstvo v Ptujju se ni hotel udeležiti. Tako se brezdvomno v odboru ne bi obnašal, če bi šlo za koristi premožnih ljudi, za naše delavce, male in srednje kmete pa nima razumevanja. Njegova funkcija je prenešana na njegovega namestnika.

Na isti seji je bila med drugim tudi obširna razprava o letošnjem množičnem delu. Napravili smo skupni plan, da začnemo z delom na Zadrugnem domu s pripravami materiala: peska, gramoz, lesa itd. Za denarno pomoč bomo odbornice AFŽ izvedle nabiravno akcijo.

Na skupni redni seji smo se prepričale, kako je potrebno sodelovanje med upravnimi in političnimi funkcionarji v kraju, kar ustvarja najboljše pogoje za uspešno delo na vasi.

V Podgorcih si želimo večje izobraženosti

Podgorci, februarja 1949. Da ne bomo zaostajali za mladino drugih krajev v ptujškem okraju, obiskujemo izobraževalni tečaj 3 mladinke in 17 mladincev.

Predavanja imamo v središču in petkih od 14. ure dalje in jih redno obiskujemo. Predavata nam тов. Penk Ivo in тов. Marin Štefka iz računstva, slovenščine, zgodovine in zemljepisja. Tvarino različno zapopadamo. Več ne dojemamo enako. Nekateri se borimo še z osnovnimi računskimi operacijami, čitanjem in pisanjem po narekovanju. Kdo bi se nam čutil, saj pred osvoboditvijo ni nikdo imel interesa, da bi me hčere in sinovi na vasi bili čimbolj izobraženi. Delo nas je tiščalo k tlom. Po dnevi za učenje nismo imeli prilike, zvečer pa smo bili preveč utrujeni od dnevnega dela. Na tečaju se seznanjamo z razvojem družbenih sprememb pri nas in v svetu. Počasi in sigurno se nam odpira pravilni pogled na vrednost življenja delovnih ljudi v tovarnah in na vaseh. Tuje in krivične so nam sedaj razne laži o socialistični družbi, ki jih še poedinci radi širijo med našimi nepoučenimi ljudmi, da bi s tem obdržali svoj vpliv nad vinjarji, ki se jim izmikajo iz izkoriščevanja.

Na tečaju spoznavamo, da je neizobraženost najhujši sovražnik delovnih ljudi na vasi.

Ob podpori ljudske oblasti bo postopoma prehajal tudi na naše podeželje predsvom med mlade ljudi duh borbenosti proti vsemu, kar se poskuša iz preživete preteklosti uveljaviti pri razvijanju novega, socialističnega družbenega reda.

Nehote ti je žal ljudi, ki so ostali na postaji... Skromaj so. Malo zemlje imajo, par krav in svinj ali pa nič. Delajo in so bili vedno navajeni trpeti. Včasih se jim pa le zahoče, da bi za kak dan nekam odpotovali, videli mesto, ljudi, trgovine in urade. Vrnejo se in delajo dalje.

Tudi Solarjeva Marija iz Starš potuje.

Marjeta na Dr. p., febr. 1949. Na avtobusni postaji v Staršah se nas zbere zlasti ob središču in sobotah zjutraj več mlajših in starejših ljudi iz Trnča, Prepolj, Starš in Marjete. Že od nekdaj so bili naši ljudje navajeni ob teh dnevih v Mariboru kaj urediti ali kupiti.

Iz Ptujja pripelje redno že močno napoljen avtobus. Četudi se med čakanjem še tako lepo postavimo in razgovarjamo, nastane zmeda, čim zagledamo avtobus. Kako ne bi, saj je vnaprej vemo, da se bodo morali nekateri vrniti domov, ko se drugi odpeljejo. Jezimo se, pa to doslej ni pomagalo.

Sprevodnica vpilje na vratih: »Samo za tiste, ki imajo mesečno karto! Mi nismo med njimi.« Naprej tisti, ki morajo nujno v Maribor! Pri tem je huđa stiska, ker misli vsako samo na sebe. Včasih se tako posreči zmuzniti se čez stopnice, se stisniti med ljudi in odpeljati v Maribor.

Nehote ti je žal ljudi, ki so ostali na postaji... Skromaj so. Malo zemlje imajo, par krav in svinj ali pa nič. Delajo in so bili vedno navajeni trpeti. Včasih se jim pa le zahoče, da bi za kak dan nekam odpotovali, videli mesto, ljudi, trgovine in urade. Vrnejo se in delajo dalje.

Tudi Solarjeva Marija iz Starš potuje.

Marjeta na Dr. p., febr. 1949. Na avtobusni postaji v Staršah se nas zbere zlasti ob središču in sobotah zjutraj več mlajših in starejših ljudi iz Trnča, Prepolj, Starš in Marjete. Že od nekdaj so bili naši ljudje navajeni ob teh dnevih v Mariboru kaj urediti ali kupiti.

Iz Ptujja pripelje redno že močno napoljen avtobus. Četudi se med čakanjem še tako lepo postavimo in razgovarjamo, nastane zmeda, čim zagledamo avtobus. Kako ne bi, saj je vnaprej vemo, da se bodo morali nekateri vrniti domov, ko se drugi odpeljejo. Jezimo se, pa to doslej ni pomagalo.

Sprevodnica vpilje na vratih: »Samo za tiste, ki imajo mesečno karto! Mi nismo med njimi.« Naprej tisti, ki morajo nujno v Maribor! Pri tem je huđa stiska, ker misli vsako samo na sebe. Včasih se tako posreči zmuzniti se čez stopnice, se stisniti med ljudi in odpeljati v Maribor.

Nehote ti je žal ljudi, ki so ostali na postaji... Skromaj so. Malo zemlje imajo, par krav in svinj ali pa nič. Delajo in so bili vedno navajeni trpeti. Včasih se jim pa le zahoče, da bi za kak dan nekam odpotovali, videli mesto, ljudi, trgovine in urade. Vrnejo se in delajo dalje.

Tudi Solarjeva Marija iz Starš potuje.

Marjeta na Dr. p., febr. 1949. Na avtobusni postaji v Staršah se nas zbere zlasti ob središču in sobotah zjutraj več mlajših in starejših ljudi iz Trnča, Prepolj, Starš in Marjete. Že od nekdaj so bili naši ljudje navajeni ob teh dnevih v Mariboru kaj urediti ali kupiti.

Iz Ptujja pripelje redno že močno napoljen avtobus. Četudi se med čakanjem še tako lepo postavimo in razgovarjamo, nastane zmeda, čim zagledamo avtobus. Kako ne bi, saj je vnaprej vemo, da se bodo morali nekateri vrniti domov, ko se drugi odpeljejo. Jezimo se, pa to doslej ni pomagalo.

Sprevodnica vpilje na vratih: »Samo za tiste, ki imajo mesečno karto! Mi nismo med njimi.« Naprej tisti, ki morajo nujno v Maribor! Pri tem je huđa stiska, ker misli vsako samo na sebe. Včasih se tako posreči zmuzniti se čez stopnice, se stisniti med ljudi in odpeljati v Maribor.

Nehote ti je žal ljudi, ki so ostali na postaji... Skromaj so. Malo zemlje imajo, par krav in svinj ali pa nič. Delajo in so bili vedno navajeni trpeti. Včasih se jim pa le zahoče, da bi za kak dan nekam odpotovali, videli mesto, ljudi, trgovine in urade. Vrnejo se in delajo dalje.

Tudi Solarjeva Marija iz Starš potuje.

Marjeta na Dr. p., febr. 1949. Na avtobusni postaji v Staršah se nas zbere zlasti ob središču in sobotah zjutraj več mlajših in starejših ljudi iz Trnča, Prepolj, Starš in Marjete. Že od nekdaj so bili naši ljudje navajeni ob teh dnevih v Mariboru kaj urediti ali kupiti.

Iz Ptujja pripelje redno že močno napoljen avtobus. Četudi se med čakanjem še tako lepo postavimo in razgovarjamo, nastane zmeda, čim zagledamo avtobus. Kako ne bi, saj je vnaprej vemo, da se bodo morali nekateri vrniti domov, ko se drugi odpeljejo. Jezimo se, pa to doslej ni pomagalo.

Sprevodnica vpilje na vratih: »Samo za tiste, ki imajo mesečno karto! Mi nismo med njimi.« Naprej tisti, ki morajo nujno v Maribor! Pri tem je huđa stiska, ker misli vsako samo na sebe. Včasih se tako posreči zmuzniti se čez stopnice, se stisniti med ljudi in odpeljati v Maribor.

Nehote ti je žal ljudi, ki so ostali na postaji... Skromaj so. Malo zemlje imajo, par krav in svinj ali pa nič. Delajo in so bili vedno navajeni trpeti. Včasih se jim pa le zahoče, da bi za kak dan nekam odpotovali, videli mesto, ljudi, trgovine in urade. Vrnejo se in delajo dalje.

Tudi Solarjeva Marija iz Starš potuje.

Marjeta na Dr. p., febr. 1949. Na avtobusni postaji v Staršah se nas zbere zlasti ob središču in sobotah zjutraj več mlajših in starejših ljudi iz Trnča, Prepolj, Starš in Marjete. Že od nekdaj so bili naši ljudje navajeni ob teh dnevih v Mariboru kaj urediti ali kupiti.

Iz Ptujja pripelje redno že močno napoljen avtobus. Četudi se med čakanjem še tako lepo postavimo in razgovarjamo, nastane zmeda, čim zagledamo avtobus. Kako ne bi, saj je vnaprej vemo, da se bodo morali nekateri vrniti domov, ko se drugi odpeljejo. Jezimo se, pa to doslej ni pomagalo.

Sprevodnica vpilje na vratih: »Samo za tiste, ki imajo mesečno karto! Mi nismo med njimi.« Naprej tisti, ki morajo nujno v Maribor! Pri tem je huđa stiska, ker misli vsako samo na sebe. Včasih se tako posreči zmuzniti se čez stopnice, se stisniti med ljudi in odpeljati v Maribor.

Nehote ti je žal ljudi, ki so ostali na postaji... Skromaj so. Malo zemlje imajo, par krav in svinj ali pa nič. Delajo in so bili vedno navajeni trpeti. Včasih se jim pa le zahoče, da bi za kak dan nekam odpotovali, videli mesto, ljudi, trgovine in urade. Vrnejo se in delajo dalje.

Tudi Solarjeva Marija iz Starš potuje.

Marjeta na Dr. p., febr. 1949. Na avtobusni postaji v Staršah se nas zbere zlasti ob središču in sobotah zjutraj več mlajših in starejših ljudi iz Trnča, Prepolj, Starš in Marjete. Že od nekdaj so bili naši ljudje navajeni ob teh dnevih v Mariboru kaj urediti ali kupiti.

Iz Ptujja pripelje redno že močno napoljen avtobus. Četudi se med čakanjem še tako lepo postavimo in razgovarjamo, nastane zmeda, čim zagledamo avtobus. Kako ne bi, saj je vnaprej vemo, da se bodo morali nekateri vrniti domov, ko se drugi odpeljejo. Jezimo se, pa to doslej ni pomagalo.

Sprevodnica vpilje na vratih: »Samo za tiste, ki imajo mesečno karto! Mi nismo med njimi.« Naprej tisti, ki morajo nujno v Maribor! Pri tem je huđa stiska, ker misli vsako samo na sebe. Včasih se tako posreči zmuzniti se čez stopnice, se stisniti med ljudi in odpeljati v Maribor.

Nehote ti je žal ljudi, ki so ostali na postaji... Skromaj so. Malo zemlje imajo, par krav in svinj ali pa nič. Delajo in so bili vedno navajeni trpeti. Včasih se jim pa le zahoče, da bi za kak dan nekam odpotovali, videli mesto, ljudi, trgovine in urade. Vrnejo se in delajo dalje.

Tudi Solarjeva Marija iz Starš potuje.

Marjeta na Dr. p., febr. 1949. Na avtobusni postaji v Staršah se nas zbere zlasti ob središču in sobotah zjutraj več mlajših in starejših ljudi iz Trnča, Prepolj, Starš in Marjete. Že od nekdaj so bili naši ljudje navajeni ob teh dnevih v Mariboru kaj urediti ali kupiti.

Iz Ptujja pripelje redno že močno napoljen avtobus. Četudi se med čakanjem še tako lepo postavimo in razgovarjamo, nastane zmeda, čim zagledamo avtobus. Kako ne bi, saj je vnaprej vemo, da se bodo morali nekateri vrniti domov, ko se drugi odpeljejo. Jezimo se, pa to doslej ni pomagalo.

Sprevodnica vpilje na vratih: »Samo za tiste, ki imajo mesečno karto! Mi nismo med njimi.« Naprej tisti, ki morajo nujno v Maribor! Pri tem je huđa stiska, ker misli vsako samo na sebe. Včasih se tako posreči zmuzniti se čez stopnice, se stisniti med ljudi in odpeljati v Maribor.

Nehote ti je žal ljudi, ki so ostali na postaji... Skromaj so. Malo zemlje imajo, par krav in svinj ali pa nič. Delajo in so bili vedno navajeni trpeti. Včasih se jim pa le zahoče, da bi za kak dan nekam odpotovali, videli mesto, ljudi, trgovine in urade. Vrnejo se in delajo dalje.

Tudi Solarjeva Marija iz Starš potuje.

Marjeta na Dr. p., febr. 1949. Na avtobusni postaji v Staršah se nas zbere zlasti ob središču in sobotah zjutraj več mlajših in starejših ljudi iz Trnča, Prepolj, Starš in Marjete. Že od nekdaj so bili naši ljudje navajeni ob teh dnevih v Mariboru kaj urediti ali kupiti.

Iz Ptujja pripelje redno že močno napoljen avtobus. Četudi se med čakanjem še tako lepo postavimo in razgovarjamo, nastane zmeda, čim zagledamo avtobus. Kako ne bi, saj je vnaprej vemo, da se bodo morali nekateri vrniti domov, ko se drugi odpeljejo. Jezimo se, pa to doslej ni pomagalo.

Sprevodnica vpilje na vratih: »Samo za tiste, ki imajo mesečno karto! Mi nismo med njimi.« Naprej tisti, ki morajo nujno v Maribor! Pri tem je huđa stiska, ker misli vsako samo na sebe. Včasih se tako posreči zmuzniti se čez stopnice, se stisniti med ljudi in odpeljati v Maribor.

Nehote ti je žal ljudi, ki so ostali na postaji... Skromaj so. Malo zemlje imajo, par krav in svinj ali pa nič. Delajo in so bili vedno navajeni trpeti. Včasih se jim pa le zahoče, da bi za kak dan nekam odpotovali, videli mesto, ljudi, trgovine in urade. Vrnejo se in delajo dalje.

Tudi Solarjeva Marija iz Starš potuje.

Marjeta na Dr. p., febr. 1949. Na avtobusni postaji v Staršah se nas zbere zlasti ob središču in sobotah zjutraj več mlajših in starejših ljudi iz Trnča, Prepolj, Starš in Marjete. Že od nekdaj so bili naši ljudje navajeni ob teh dnevih v Mariboru kaj urediti ali kupiti.

Iz Ptujja pripelje redno že močno napoljen avtobus. Četudi se med čakanjem še tako lepo postavimo in razgovarjamo, nastane zmeda, čim zagledamo avtobus. Kako ne bi, saj je vnaprej vemo, da se bodo morali nekateri vrniti domov, ko se drugi odpeljejo. Jezimo se, pa to doslej ni pomagalo.

Sprevodnica vpilje na vratih: »Samo za tiste, ki imajo mesečno karto! Mi nismo med njimi.« Naprej tisti, ki morajo nujno v Maribor! Pri tem je huđa stiska, ker misli vsako samo na sebe. Včasih se tako posreči zmuzniti se čez stopnice, se stisniti med ljudi in odpeljati v Maribor.

Nehote ti je žal ljudi, ki so ostali na postaji... Skromaj so. Malo zemlje imajo, par krav in svinj ali pa nič. Delajo in so bili vedno navajeni trpeti. Včasih se jim pa le zahoče, da bi za kak dan nekam odpotovali, videli mesto, ljudi, trgovine in urade. Vrnejo se in delajo dalje.

Tudi Solarjeva Marija iz Starš potuje.

Marjeta na Dr. p., febr. 1949. Na avtobusni postaji v Staršah se nas zbere zlasti ob središču in sobotah zjutraj več mlajših in starejših ljudi iz Trnča, Prepolj, Starš in Marjete. Že od nekdaj so bili naši ljudje navajeni ob teh dnevih v Mariboru kaj urediti ali kupiti.

Iz Ptujja pripelje redno že močno napoljen avtobus. Četudi se med čakanjem še tako lepo postavimo in razgovarjamo, nastane zmeda, čim zagledamo avtobus. Kako ne bi, saj je vnaprej vemo, da se bodo morali nekateri vrniti domov, ko se drugi odpeljejo. Jezimo se, pa to doslej ni pomagalo.

Sprevodnica vpilje na vratih: »Samo za tiste, ki imajo mesečno karto! Mi nismo med njimi.« Naprej tisti, ki morajo nujno v Maribor! Pri tem je huđa stiska, ker misli vsako samo na sebe. Včasih se tako posreči zmuzniti se čez stopnice, se stisniti med ljudi in odpeljati v Maribor.

Nehote ti je žal ljudi, ki so ostali na postaji... Skromaj so. Malo zemlje imajo, par krav in svinj ali pa nič. Delajo in so bili vedno navajeni trpeti. Včasih se jim pa le zahoče, da bi za kak dan nekam odpotovali, videli mesto, ljudi, trgovine in urade. Vrnejo se in delajo dalje.

Tudi Solarjeva Marija iz Starš potuje.

Marjeta na Dr. p., febr. 1949. Na avtobusni postaji v Staršah se nas zbere zlasti ob središču in sobotah zjutraj več mlajših in starejših ljudi iz Trnča, Prepolj, Starš in Marjete. Že od nekdaj so bili naši ljudje navajeni ob teh dnevih v Mariboru kaj urediti ali kupiti.

Iz Ptujja pripelje redno že močno napoljen avtobus. Četudi se med čakanjem še tako lepo postavimo in razgovarjamo, nastane zmeda, čim zagledamo avtobus. Kako ne bi, saj je vnaprej vemo, da se bodo morali nekateri vrniti domov, ko se drugi odpeljejo. Jezimo se, pa to doslej ni pomagalo.

Sprevodnica vpilje na vratih: »Samo za tiste, ki imajo mesečno karto! Mi nismo med njimi.« Naprej tisti, ki morajo nujno v Maribor! Pri tem je huđa stiska, ker misli vsako samo na sebe. Včasih se tako posreči zmuzniti se čez stopnice, se stisniti med ljudi in odpeljati v Maribor.

Nehote ti je žal ljudi, ki so ostali na postaji... Skromaj so. Malo zemlje imajo, par krav in svinj ali pa nič. Delajo in so bili vedno navajeni trpeti. Včasih se jim pa le zahoče, da bi za kak dan nekam odpotovali, videli mesto, ljudi, trgovine in urade. Vrnejo se in delajo dalje.

Tudi Solarjeva Marija iz Starš potuje.

Marjeta na Dr. p., febr. 1949. Na avtobusni postaji v Staršah se nas zbere zlasti ob središču in sobotah zjutraj več mlajših in starejših ljudi iz Trnča, Prepolj, Starš in Marjete. Že od nekdaj so bili naši ljudje navajeni ob teh dnevih v Mariboru kaj urediti ali kupiti.

Iz Ptujja pripelje redno že močno napoljen avtobus. Četudi se med čakanjem še tako lepo postavimo in razgovarjamo, nastane zmeda, čim zagledamo avtobus. Kako ne bi, saj je vnaprej vemo, da se bodo morali nekateri vrniti domov, ko se drugi odpeljejo. Jezimo se, pa to doslej ni pomagalo.

Sprevodnica vpilje na vratih: »Samo za tiste, ki imajo mesečno karto! Mi nismo med njimi.« Naprej tisti, ki morajo nujno v Maribor! Pri tem je huđa stiska, ker misli vsako samo na sebe. Včasih se tako posreči zmuzniti se čez stopnice, se stisniti med ljudi in odpeljati v Maribor.

Nehote ti je žal ljudi, ki so ostali na postaji... Skromaj so. Malo zemlje imajo, par krav in svinj ali pa nič. Delajo in so bili vedno navajeni trpeti. Včasih se jim pa le zahoče, da bi za kak dan nekam odpotovali, videli mesto, ljudi, trgovine in urade. Vrnejo se in delajo dalje.

Tudi Solarjeva Marija iz Starš potuje.

Marjeta na Dr. p., febr. 1949. Na avtobusni postaji v Staršah se nas zbere zlasti ob središču in sobotah zjutraj več mlajših in starejših ljudi iz Trnča, Prepolj, Starš in Marjete. Že od nekdaj so bili naši ljudje navajeni ob teh dnevih v Mariboru kaj urediti ali kupiti.

Iz Ptujja pripelje redno že močno napoljen avtobus. Četudi se med čakanjem še tako lepo postavimo in razgovarjamo, nastane zmeda, čim zagledamo avtobus. Kako ne bi, saj je vnaprej vemo, da se bodo morali nekateri vrniti domov, ko se drugi odpeljejo. Jezimo se, pa to doslej ni pomagalo.

Sprevodnica vpilje na vratih: »Samo za tiste, ki imajo mesečno karto! Mi nismo med njimi.« Naprej tisti, ki morajo nujno v Maribor! Pri tem je huđa stiska, ker misli vsako samo na sebe. Včasih se tako posreči zmuzniti se čez stopnice, se stisniti med ljudi in odpeljati v Maribor.

Nehote ti je žal ljudi, ki so ostali na postaji... Skromaj so. Malo zemlje imajo, par krav in svinj ali pa nič. Delajo in so bili vedno navajeni trpeti. Včasih se jim pa le zahoče, da bi za kak dan nekam odpotovali, videli mesto, ljudi, trgovine in urade. Vrnejo se in delajo dalje.

Tudi Solarjeva Marija iz Starš potuje.

Marjeta na Dr. p., febr. 1949. Na avtobusni postaji v Staršah se nas zbere zlasti ob središču in sobotah zjutraj več mlajših in starejših ljudi iz Trnča, Prepolj, Starš in Marjete. Že od nekdaj so bili naši ljudje navajeni ob teh dnevih v Mariboru kaj urediti ali kupiti.

Iz Ptujja pripelje redno že močno napoljen avtobus. Četudi se med čakanjem še tako lepo postavimo in razgovarjamo, nastane zmeda, čim zagledamo avtobus. Kako ne bi, saj je vnaprej vemo, da se bodo morali nekateri vrniti domov, ko se drugi odpeljejo. Jezimo se, pa to doslej ni pomagalo.

Sprevodnica vpilje na vratih: »Samo za tiste, ki imajo mesečno karto! Mi nismo med njimi.« Naprej tisti, ki morajo nujno v Maribor! Pri tem je huđa stiska, ker misli vsako samo na sebe. Včasih se tako posreči zmuzniti se čez stopnice, se stisniti med ljudi in odpeljati v Maribor.

Nehote ti je žal ljudi, ki so ostali na postaji... Skromaj so. Malo zemlje imajo, par krav in svinj ali pa nič. Delajo in so bili vedno navajeni trpeti. Včasih se jim pa le zahoče, da bi za kak dan nekam odpotovali, vid